

Sygn. akt II K 291/13

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 16 stycznia 2014 roku

Sąd Rejonowy dla Warszawy Śródmieścia w II Wydziale Karnym w składzie:

Przewodniczący: SSR Justyna Dałkowska

Protokolant: Magdalena Jankowska, Katarzyna Kwiatkowska

przy udziale Prokuratora Prokuratury Rejonowej (...), A. J., I. G.

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 26 sierpnia 2013 r, 30 września 2013 r, 3 i 16 stycznia 2014 r.

sprawy **C. M. (1)**

syna M. i G. z domu M.

urodzonego (...) w W.,

oskarżonego o to, że:

w dniu 9 maja 2011 roku w W. przy ul. (...) umyślnie naruszył zasady bezpieczeństwa w ruchu lądowym określone w art. 45 ust. 1 ustawy Prawo o ruchu drogowym w ten sposób, że będąc w stanie nietrzeźwości [0,87 mg/l, 0,93 mg/l, 0,72 mg/l zawartości alkoholu we krwi] kierował pojazdem mechanicznym marki I. nr rej. (...) w ruchu lądowym,

tj. o przestępstwo określone w art. 178 a § 1 kk,

orzeka

I. oskarżonego **C. M. (1)** uniewinnia od popełnienia zarzucanego mu czynu;

II. na podstawie art. 626 § 1 kpk i art. 632 pkt 2 kpk określa, że koszty procesu ponosi Skarb Państwa.

Sygn. akt II K 291/13

UZASADNIENIE

C. M. (1) został oskarżony, o to że w dniu 9 maja 2011 roku w W. przy ulicy (...) umyślnie naruszył zasady bezpieczeństwa w ruchu lądowym określone w art. 45 ust. 1 ustawy prawo o ruchu drogowym w ten sposób, że będąc w stanie nietrzeźwości (0,87 mg/l, 0,93 mg/l, 0,72 mg/l) zawartości alkoholu we krwi kierował pojazdem mechanicznym marki I. nr rej. (...) w ruchu lądowym.

Na podstawie ujawnionego w toku rozprawy głównej materiału dowodowego Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 9 maja 2011 roku, około godziny 19.00, C. M. (1) wraz z żoną udali się do sklepu prowadzonego przez znajomego K. J. na prezentację produktów hiszpańskich. W trakcie prezentacji C. M. (1) nie spożywał alkoholu. Prezentacja zakończył się około godziny 22:30.

(dowód: zeznania K. J. k. 157-8, k. 37 v)

Około godziny 23:00 C. M. (1) wjechał z ulicy (...) na teren podwórka kamienicy w której mieszka. Próbując zaparkować otarł swoim samochodem dwa razy o samochód należący do M. S. i jego matki. Świadkiem zajścia był M. S., który od razu po zdarzeniu próbował ustalić z małżeństwem M. kwestię odpowiedzialności za uszkodzenie jego samochodu.

(**dowód:** zeznania świadka M. S. k. 11-12,158-160, zeznania świadka S. M. k. 20v, 160-161, zeznania M. P. k. 22v, 169)

Państwo M. zignorowali M. S.. C. M. (1) nic nie odpowiedział, zaś żona C. M. (1) stwierdziła, iż nic się nie stało. Wobec tego, iż M. S. nie doszedł do porozumienia z małżeństwem M. w kwestii odpowiedzialności za uszkodzenie jego samochodu oraz biorąc pod uwagę, iż w opinii jego oraz drugiego świadka kolizji S. M., zarówno C. M. (1) jaki i jego żona zachowywali się tak jak by byli pod wpływem alkoholu lub innego podobnie działającego środka, M. S. zdecydował się wezwać Policję.

(**dowód:** zeznania świadka M. S. k. 11-12,158-160, zeznania świadka S. M. k. 20v, 160-161, zeznania M. P. k. 22v, 169)

Po około 40 minutach od zdarzenia przyjechała Policja. W czasie pomiędzy kolizją a przyjazdem Policji C. M. (1) mógł spożywać alkohol.

(**dowód:** opinia z zakresu badania trzeźwości B. M. (1) k. 56-58; k. 345, opinia z zakresu badania trzeźwości A. Z. k. 79-85, k. 345-6, protokół zatrzymania k.2, protokół użycia alkomatu k. 4-4a, sprawozdanie z badani krwi k.44-45, 47-48, zeznania świadków H. P. (1) k. 277-278, k. 17v-18, k. 65v-66, k. 180-181, M. Ł. (1) k. 278-9, k. 67v-68, k. 168, M. S. k. 11-12,158-160, S. M. k. 20v, 160-161, zeznania M. P. k. 22v, 169, wyjaśnienia oskarżonego k. 156)

Po przyjeździe Policji C. M. (1) nie chciał się poddać badaniom na zawartość alkoholu w wydychanym powietrzu na miejscu. W związku z powyższym został zatrzymany o godz. 00:05 i przewieziony na Komendę Policji na ulice (...). Tam poddano go badaniom na zawartość alkoholu w wydychanym powietrzu z wynikiem o godz. 00:16- 0,87 mg/l, o godz. 00:18 – 0,93 mg/l, o godzinie 00:30 – 0,72 mg/l .

(**dowód :** protokół użycia alkomatu k.4-4a, zeznania świadków H. P. (1) k. 277-278, k. 17v-18, k. 65v-66, k. 180-181, M. Ł. (1) k. 278-9, k. 67v-68, k. 168, M. S. k. 11-12,158-160)

Następnie C. M. (1) został przewieziony do Stołecznego Ośrodka dla Osób Nietrzeźwych przy ulicy (...) w W.. Tam został poddany badaniu na zawartość alkoholu we krwi. Pierwsza próbka została pobrana o godz. 1:00 w dniu 10 maja 2011 roku i dała wynik 1,72 ‰ alkoholu we krwi. Druga próbka została pobrana o godzinie 2:00. W drugiej próbkce ujawniono 1,41 ‰ alkoholu we krwi. W trakcie zatrzymania oskarżony nie spożywał alkoholu.

(**dowód:** sprawozdanie z badani krwi k.44-45, 47-48, zeznania świadków H. P. (1) k. 277-278, M. Ł. (1) k. 278-9, notatki służbowy sierż. P. k. 314)

C. M. (1) w trakcie całego postępowania prowadzonego w niniejszej sprawie nie przyznawał się do popełnienia zarzucanego mu czynu i odmawiał składania wyjaśnień. Na etapie postępowania przygotowawczego, C. M. (1) podał jedynie, iż ma uprawnienia do kierowania pojazdami mechanicznymi należącymi do kategorii (...) (k.32). W trakcie pierwszego postępowania sądowego oskarżony, odpowiadając na pytanie swojego obrońcy, przyznał, iż w dniu zdarzenia uszkodził swój samochód ocierając się o zderzak samochodu swojego sąsiada. Sąsiedzi następnie mieli zaczepiać jego żonę, by rozliczyła się z otarcia. W efekcie C. M. (1) pokłócił się żoną i pił w domu wódkę (k. 156). W toku przewodu sądowego prowadzonego po raz drugi, oskarżony C. M. (1) nie składał żadnych oświadczeń, nie odpowiadał na pytania.

Przechodząc do oceny materiału dowodowego:

Sąd dał wiarę wyjaśnieniom oskarżonego, odnośnie co do tego, iż w okresie pomiędzy powrotem do domu, a przybyciem Policji spożywał wódkę. Na tę okoliczność Sąd nie dysponuje bowiem dowodem przeciwnym. Sąd nie dał wiary zawartemu w protokole pobrania krwi oraz użycia alkomatu oświadczeniu oskarżonego, iż przed badaniem spożył jedynie 0,4 litra wina. Oświadczenie to jest sprzeczne z jasnym i logicznym wnioskiem biegłych, iż wypicie

takiej ilości alkoholu, nie może prowadzić do stężenia alkoholu ujawnionego u oskarżonego. Sąd dał również wiarę wyjaśnieniom oskarżonego, co do przebiegu zdarzenia z 9 maja 2011 roku na podwórku kamienicy w której mieszka. W tym miejscu wskazać należy, że mimo iż ocena poszczególnych zachowań uczestników tego zdarzenia w relacji oskarżonego i świadków jest różna (np. oskarżony twierdzi, iż sąsiedzi narzucali się jego żonie, ci zaś iż byli ignorowali), to co do samego przebiegu zdarzeń, jest ona zbieżna z zeznaniami świadków M. S., S. M., M. P..

Wiarygodnością Sąd obdarzył również zeznania świadka K. J.. Świadek J. zeznawał, iż oskarżony w trakcie prowadzonej przez niego degustacji w dniu 9 maja 2011 roku nie pił alkoholu. Małżeństwo M. po zakończeniu prezentacji zakupiło jedną butelkę wina, co miało wynagrodzić oskarżonemu fakt, iż nie pił w trakcie spotkania. Świadek zapewniał również, że małżeństwo M. opuściło jego sklep na pieszo. W tym zakresie zeznania świadka wydają się być niezgodne z doświadczeniem życiowym. Niejasne jest bowiem, jeśli małżeństwo M. dotarło do sklepu i opuściło go bez samochodu, dlaczego C. M. (1) nie pił tego wieczoru alkoholu (będąc m.in. na degustacji win hiszpańskich), co ponadto jak wynika z relacji świadka J., miało być dla niego poświęceniem, które musiał sobie wynagrodzić. Jednocześnie jednak, Sądowi nie może również umknąć fakt, iż K. J. nie opuścił sklepu wraz z małżeństwem M.. Świadek obserwował ich jedynie z okien swojego sklepu. Nie ma więc wiedzy, czy nie przeszli oni jedynie niewielki kawałek od jego sklepu pieszo, by dotrzeć do zaparkowanego samochodu. Biorąc pod uwagę te okoliczności i z braku dowodów przeciwnych, Sąd obdarzył zatem wiarą zeznania K. J..

Zeznania funkcjonariuszy Policji H. P. (2) i M. Ł. (2) należało uznać za w pełni wiarygodne. Świadców są funkcjonariuszami publicznymi, osobami obcymi dla oskarżonego, z którym zetknęli się w trakcie wykonywania czynności służbowych. Świadców byli słuchani zarówno na etapie postępowania przygotowawczego, jak i w trakcie pierwszego i powtórnego procesu. Ich zeznania przez całe postępowanie w niniejszej sprawie były konsekwentne, spójne i logiczne, Korespondowały ze sobą, jak i zeznaniami świadka M. S..

W całości za wiarygodne należało uznać zeznania świadków M. P. oraz M. S., oraz w większości S. M.. Świadców byli naocznymi świadkami zdarzenia z dnia 9 maja 2011 roku. Ich relacje są logiczne, spójne zarówno ze sobą jak i częściowo znajdują potwierdzenie w wyjaśnieniach samego oskarżonego. Sąd nie dał wiarę zeznaniom S. M. w tej części w której świadek twierdził, iż C. M. (1) „bełkotał”. Zeznania te stoją w sprzeczności z zeznaniami M. S. i M. P., którzy twierdzili iż oskarżony w ogóle się nie odzywał. Funkcjonariusz M. Ł. (1) również zeznał, iż oskarżony mówił płynnie (na marginesie Sąd wskazuje, że chociaż pomiędzy kolizją, a przybyciem policjantów minęło około 40 minut, to z protokołów badania alko- metrem wynika, iż oskarżony znajdował się wówczas w fazie wchłaniania alkoholu, zatem jego stan powinien się pogarszać, a nie polepszać). Ponadto taka informacja znalazła się w protokole z pobraniu krwi.

Sąd obdarzył wiarą pisemną jak i ustną uzupełniającą opinię biegłego B. M. (2). Jest to opinia jasna, spójna, logiczna. Wynika z niej, iż ze względu na atypowy przebieg krzywej alkoholowej, biegły nie jest w stanie określić, czy C. M. (1) w chwili zdarzenia był w stanie nietrzeźwości bądź też po użyciu alkoholu.

Również na wiarę zasługiwała opinia biegłej A. Z.. Przy prowadzonych obliczeniach biegła posłużył się zeznaniami żony oskarżonego, które nie mogą być wykorzystane za dowód, ze względu na skorzystanie przez żonę oskarżonego z prawa wynikającego z art. 182 § 1 k.p.k. odmowy składania zeznań. Pomimo tych okoliczności, opinia biegłej, jest pełna, jasna i spójna. Jednoznacznie wskazuje, na powody dla których w niniejszej sprawie nie jest możliwe przeprowadzenie badań retrospektywnych za pomocą rachunku W., które ustaliłyby stan trzeźwości oskarżonego.

Sąd nie znalazł powodów by odmówić wiarygodności zgromadzonym w sprawie dokumentom w postaci: protokołów zatrzymania, oględzin rzeczy, użycia alkomatu, informacji z krajowego rejestru karnego. Zostały one sporządzone przez osoby do tego uprawnione, w sposób zgodny z przepisami prawa, a strony w trakcie przewodu sądowego nie kwestionowały ich wiarygodności. Biorąc pod uwagę opinię biegłego M., Sąd uznał, iż nie ma powodów podważać ustaleń wyników badania z drugiej próbki krwi (k.47-48), mimo iż została ona pobrana do fiolki na krew denacką.

Zdjęcia wykonane przez oskarżonego nie wniosły nic istotnego do sprawy i nie były podstawą ustalania stanu faktycznego przez Sąd.

Sąd Rejonowy zważył, co następuje:

Zgromadzony w sprawie materiał dowody nie pozwala na przypisanie oskarżonemu C. M. (1) popełnienia występku z art. 178a § 1 k.k.

Z odtworzonego stanu faktycznego wynika, iż w inkryminowanym czasie C. M. (1) kierował samochodem marki I.. Zgodnie, na oskarżonego jako kierowcę w tym dniu, wskazują świadkowie S., M. i P.. Biorąc pod uwagę obecny etap postępowania i zgromadzone dowody - nie jest natomiast możliwe stwierdzenie, czy C. M. (1) prowadził pojazd mechaniczny będąc w stanie nietrzeźwości, czy też choćby po użyciu alkoholu.

W niniejszej sprawie zwrócono się o wydanie opinii do dwóch biegłych. Oboje stwierdzili, że przebieg krzywej alkoholowej ustalony za pomocą pomiarów stężenia alkoholu w wydychanym powietrzu i krwi u oskarżonego w tym dniu uniemożliwia przeprowadzenie badań retrospektywnych. Badania retrospektywne przeprowadza się, gdy z przebiegu krzywej alkoholowej wynika, iż w organizmie badanego nastąpiła faza eliminacji alkoholu z krwi. Negatywny wpływ na badanie ma tzw. „nadpicie” alkoholu.

W przypadku C. M. (1) wykreślona krzywa alkoholowa ma atypowy przebieg. Trzecie badanie alkometrem o godzinie 00:30 dało wynik znacznie niższy od badania drugiego (badanie trzecie, 0,72mg/l - co odpowiada 1,51 ‰ przy badaniu drugim 0,93 mg/l - 1,95‰). Takie wartości wskazywałyby, iż o godzinie 00:30 zachodziła faza eliminacji alkoholu z krwi C. M. (1). Konstatację tę jednak burzy fakt, iż (w kolejności czwarte) badanie krwi pobranej o godzinie 1:00, zatem pół godziny później, dało wynik wyższy niż badanie trzecie, tj. 1,72‰ alkoholu.

Podaną przez biegłych możliwą przyczyną wzrostu zawartości alkoholu we krwi oskarżonego, mogło być tzw. nadpicie alkoholu pomiędzy badaniami. W tym czasie oskarżony był jednak zatrzymany i znajdował się pod nadzorem funkcjonariuszy H. P. (1) i M. Ł. (1), który kategorycznie zeznał, iż oskarżony nie spożywał w tym czasie jakiegokolwiek alkoholu.

Ustalenie przez Sąd, iż drugie badanie krwi odbyło się o godzinie 2:00 w nocy, nie wpłynęło na wnioski opinii biegłych. Pierwotną przyczyną niemożności przeprowadzenia badań retrospektywnych nie był bowiem brak określenia godziny pobrania drugiej próbki krwi, lecz anomalie w krzywej alkoholowej.

W niniejszej sprawie Sąd nie jest w stanie posiłkując się wynikami metody retrospektywnej, za pomocą rachunku W. ustalić zawartości alkoholu we krwi oskarżonego w chwili zdarzenia tj. kierowania pojazdem.

Do takich ustaleń Sąd nie jest w stanie również dojść w wyniku zeznań świadków.

Bez wątplenia około godziny 00:05 C. M. (1) był pod znacznym wpływem alkoholu. Na powyższe wskazują nie tylko wyniki badań pierwszego pomiaru alkoholu w wydychanym powietrzu przeprowadzone o godzinie 00:16, ale także zeznania funkcjonariuszy Policji. Tym niemniej pomiędzy przybyciem funkcjonariuszy Policji do mieszkania C. M. (1), a momentem w którym prowadził samochód, minęło przynajmniej 40 minut. Jest to okres w którym oskarżony hipotetycznie byłby w stanie wypić znaczne ilości alkoholu, szczególnie jeśli jak podje pił wódkę. Z opinii biegłego M. wynika (k. 57), przy założeniu prawidłowości pomiaru, iż C. M. (1) spożywał alkohol na 50-60 minut przed pierwszym pobraniem krwi, tj. pomiędzy 23:16 a 23: 26. Jest to okres, kiedy C. M. (1) przebywał już w domu.

Zeznania świadków nie dają jasnej odpowiedzi, czy w chwili zdarzenia C. M. (1) był pod wpływem alkoholu. Tym bardziej na ich podstawie nie można by było ustalić, czy jest to stan po użyciu alkoholu czy nietrzeźwości. Świadkowie wskazują, iż małżonkowie zachowywali się tak jakby byli pod wpływem alkoholu. M. S. zeznał, że oboje wytoczyli się z samochodu, a sam C. M. (2) nie miał siły rozmawiać. Z tych zeznań wynika, że C. M. (1) w chwili zdarzenia w ogóle się nie odzywał. S. M. wskazywał zaś, że C. M. (1) miał nieskoordynowane ruchy. Analiza zeznań prowadzi do wniosku, iż podawana informacja o odczuwalnej woni alkoholu odnosiły się jedynie do żony oskarżonego. Reasumując ustalone okoliczności: fakt, iż oskarżony miał problemy z zaparkowaniem samochodu w nocy na zatłoczonym podwórzu, jego ruchy były nieskoordynowane, wytaczał się z samochodu, wyglądał na zmęczonego, nie odzywał się; nie świadczą

jednoznacznie o tym, iż oskarżony był w trakcie zdarzenia pod wpływem alkoholu. Nie jest wykluczone, iż w tym dniu C. M. (1) był zmęczony, a jego niezbyt energiczne zachowanie zostało przez świadków utożsamione z zachowaniem jego żony, która była w chwili zdarzenia pod znacznym wpływem alkoholu.

Wobec wątpliwości co do stanu trzeźwości oskarżonego w inkryminowanym czasie, które nie są do usunięcia wszelkimi dostępnymi dowodami, Sąd kierując się zasadą wyrażoną w art. 5 § 2 k.p.k rozstrzygnął je na korzyść oskarżonego, ustalając, iż w czasie zarzucanego czynu oskarżony był trzeźwy.

Biorąc pod uwagę powyższe rozważania, Sąd doszedł do przekonania, iż w sprawie brak jest dostatecznych dowodów pozwalających na przypisanie oskarżonemu występku z art. 178 § 1 k.k. W związku z powyższym Sąd na podstawie art. 17 § 1 pkt 1 k.p.k. w zw. z art. 414 § 1 k.p.k. uniewinnił oskarżonego od zarzucanego mu czynu.

O kosztach procesu orzeczono zgodnie z dyspozycją art. 632 pkt 2 k.p.k., ustalając iż ponosi je Skarb Państwa.